

Arrest

nr. 61 023 van 6 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat T. LEMMENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Nigeriaanse nationaliteit en bent u geboren op 20 september 1979 te 'Ntoji'. U bent christen en uw etnische origine is Yoruba.

Uw vader (A.A.) kreeg verschillende kinderen, maar deze overleden allemaal. Daarom ging uw vader naar het schrijn 'Obatala' van het dorp 'Ntoji'. Hij zwoer dat, als hij een kind zou krijgen dat in leven bleef, hij dit naar het schrijn Obatala zou brengen en hij het kind priester van het schrijn Obatala zou maken. Uw vader wilde achteraf gezien toch niet dat u priester van het schrijn Obatala zou worden en

daarom pleegde hij zelfmoord op 26 oktober 2007. Na de dood van uw vader verkocht u zijn land en u werd vanaf 2 januari 2008 in dienst genomen door Mr. (D.). Op 20 maart 2010 moest u in opdracht van Mr. (D.) zaken gaan kopen op de markt van Ikorodu. Mr. (D.) had u 835.000 Naira gegeven, maar onderweg werd u overvallen door drie gewapende overvallers. U keerde terug naar Mr. (D.) en deze zei tegen u dat u het geld moest terugvinden. Op 21 maart 2010 bracht hij u naar een waarzegger en deze zei dat u zou sterven indien u loog en u binnen de zeven dagen het geld niet terug bracht. Op 22 maart 2010 gingen Mr. (D.) en u naar uw dorp Ntoji. U werd naar (B.), de leider van het dorp, en de ouderen gebracht en deze oordeelden dat de 'juju' van het dorp veertien dagen de tijd moest krijgen om na te gaan of u de waarheid sprak. Op 5 april 2010 zegden de ouderen dat de juju oordeelde dat alles te maken had met het feit dat uw vader vroeger zwoer dat – als hij een kind zou krijgen dat in leven bleef – hij dit naar het schrijn Obatala zou brengen en hij het kind priester van het schrijn Obatala zou maken. Men gaf u drie dagen de tijd om te beslissen of u priester van het schrijn Obatala zou worden. Drie dagen later vroeg men naar uw beslissing, maar u wilde meer tijd. Hierop werd u opgesloten en moest u de dag nadien een aantal rituele handelingen ondergaan in het 'Kotokungo bos'. Men bracht u buiten bewustzijn met behulp van magische krachten en toen u wakker werd, zag u niemand en vluchtte u weg tot u bij de 'expresweg' kwam. U lifte en een passant nam u mee en zette u af bij de eerste kerk die hij tegenkwam. U bleef er drie dagen. Op 2 mei 2010 bracht men u naar Lagos en bracht men u in contact met Mr. (E.). Die dag verliet u Nigeria per vliegtuig. Op 4 mei 2010 diende u in België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de dorpsbewoners van Ntoji, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Nigeria, geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

U gaf aan dat u op 20 maart 2010 overvallen werd toen u in opdracht van Mr. (D.) zaken ging kopen op de markt van Ikorodu en dat men het geld van Mr. (D.) afnam (gehoor CGVS, p.6). Verder gaf u aan dat Mr. (D.) op 21 maart 2010 naar een waarzegger ging met u en dat hij op 22 maart 2010 met u naar uw dorp Ntoji ging. Op 5 april 2010 zegden de ouderen dat de juju van Ntoji oordeelde dat bovenstaand voorval alles te maken had met het feit dat uw vader vroeger gezworen had dat hij zijn kind naar het schrijn Obatala zou brengen en hij het kind priester van het schrijn Obatala zou maken. U kreeg drie dagen om te beslissen of u priester van het schrijn Obatala zou worden, maar omdat u geen beslissing nam moest u de dag nadien een aantal rituele handelingen ondergaan in het 'Kotokungo bos' (gehoor CGVS, p.7-9). U kon ontsnappen en vreest dat de dorpsbewoners van Ntoji u willen doden (gehoor CGVS, p.10-11). De motieven die u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houden geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers louter om een probleem van gemeenrechtelijke aard – meer bepaald de nasleep van een overval door gewapende mannen – en een privaat rechtelijk probleem, namelijk een conflict met de dorpsbewoners van Ntoji omdat u niet aangaf priester van het schrijn Obatala te willen worden. De – eventuele – vervolging die hieruit zou voortvloeien, kan bijgevolg niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeft bijgevolg geen internationale bescherming.

U hebt evenmin aangetoond dat u een 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong.

U toonde namelijk niet aan dat u in Nigeria geen beroep zou kunnen doen op bescherming of dat u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen.

U gaf aan dat u op 20 maart 2010 overvallen werd door drie gewapende overvallers toen u in opdracht van Mr. (D.) zaken ging kopen op de markt van Ikorodu (gehoor CGVS,6). Toen de dossierbehandelaar u daarop vroeg of u naar de politie ging om klacht neer te leggen, gaf u aan dat de overval op de 'expresweg' gebeurde en dat er daar geen politie is. Toen u gevraagd werd of u nadien klacht neerlegde bij de politie in een dorp of een stad, ontweek u de vraag door te stellen dat u naar Mr. Dele terugkeerde en dat deze zei dat u het geld moest terugvinden. Toen de vraag opnieuw herhaald werd, gaf u aan dat u niet naar de politie ging. Als reden hiervoor gaf u opnieuw aan dat er geen politie

langs die baan was. Toen u erop gewezen werd dat u toch naar het dichtstbijzijnde politiekantoor dat u kende kon gaan, gaf u ontwijkend aan dat er geen 'dichtstbijzijnde politiekantoor' is. U bevestigde daarop dat u de overval nooit aangaf bij de politie (gehoor CGVS, p.7). Toen u verder gevraagd werd of u naar een advocaat ging, gaf u aan dat u dit niet deed (gehoor CGVS, p.7). Er mag redelijker wijze van u worden verwacht dat u eerst alle beschermings- en rechtsmiddelen uitprobeert en uitput in uw land van herkomst door u te wenden tot de Nigeriaanse autoriteiten alvorens internationale bescherming te zoeken.

Betreffende de door u beweerde problemen met de dorpsbewoners van Ntoji kan gesteld worden dat u nogmaals naliet om eerst alle beschermings- en rechtsmiddelen in uw land van herkomst uit te proberen en uit te putten. Zo gaf u aan dat u tussen 22 maart 2010 en 8 april 2010 in het paleis van de leider van Ntoji zat (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd of u probeerde om uit het dorp te ontsnappen, gaf u aan dat u geen plaats had om heen te gaan. Toen u gevraagd werd waarom u niet naar één van de buurdorpen om 4 à 5 kilometer afstand ging, gaf u aan dat die mensen uw familie niet waren en dat ze u terug zouden zenden naar Ntoji (gehoor CGVS, p.8). Dit is echter geen afdoende verklaring om niet te trachten aan de door u beweerde vervolging door uw dorpsgenoten te ontkomen. Toen u gevraagd werd of u bepaalde acties ondernam om het conflict – namelijk de nasleep van de overval – op te lossen, gaf u aan dat u geen stappen ondernam om het conflict op te lossen. U verklaarde dat u uiteindelijk kon ontsnappen uit het 'Kotokungo bos' en dat u naar de 'expresweg' ging waar een passant u meenam en u afzette bij de eerste kerk die hij tegenkwam (gehoor CGVS, p.10). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u naar de politie ging om klacht neer te leggen, gaf u aan dat je niet weg kunt op een 'expresweg'. U bevestigde daarop dat u het nooit aangaf bij de politie. Toen u gevraagd werd waarom u het nooit aangaf, beweerde u dat u geen politiekantoor weet zijn (gehoor CGVS, p.10). Dit is geen afdoende verklaring om geen aangifte te doen, daar u al zélf eerder aangaf dat er wel degelijk politie is in dat deel van Nigeria (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd of u aan de chauffeur die u een lift gaf niet vroeg om u af te zetten bij een politiekantoor, gaf u ontwijkend aan dat hij u naar de kerk bracht. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u het hem niet vroeg en dat u er niet aan dacht (gehoor CGVS, p.10). Toen u daarop gevraagd werd of u aan de pastoor van de kerk vroeg om u naar de politie te brengen, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.10). Verder gaf u aan dat u vreest dat de dorpsbewoners u willen doden. Toen u gevraagd werd waarom u niet naar de politie ging als u daadwerkelijk vreest gedood te worden, gaf u aan dat er veel corruptie is. Later vulde u aan dat u dit vernam op de radio, want dat u nooit in een politiekantoor was (gehoor CGVS, p.10). Dit laatste is louter speculatief en kan geen reden zijn om geen bescherming te zoeken. Verder gaf u aan dat u geen hulp zocht bij een advocaat, maar dat u in de kerk bleef tot u het land verliet. U zocht ook nergens anders bescherming (gehoor CGVS, p.11). Er mag redelijkerwijze van u worden verwacht dat u eerst alle beschermings- en rechtsmiddelen uitprobeert en uitput in uw land van herkomst door u te wenden tot de Nigeriaanse autoriteiten, eventueel via een advocaat, alvorens internationale bescherming te zoeken. Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg of u trachtte om elders in Nigeria te gaan wonen, gaf u aan dat u niemand anders kende dan de mensen van uw dorp. Toen u erop gewezen werd dat er vele mensen van Yoruba afkomst in Nigeria wonen, gaf u ontwijkend aan dat u enkel uw moeder en uw zus hebt en dat u niet weet waar ze zijn (gehoor CGVS, p.11). Er dient te worden opgemerkt dat u eerder nochtans beweerde dat u sinds 2000 geen contact meer had met uw moeder en uw zus (gehoor CGVS, p.2). Bovendien overleed uw vader op 26 oktober 2007 en slaagde u er na zijn dood toch in om elders werk te vinden en in Ikorodu – een dorp op anderhalf uur van Ntoji dat vlakbij Lagos ligt – aan de slag te kunnen gaan (gehoor CGVS, p.6). Bovenstaande elementen tonen aan dat van u verwacht kan worden dat u elders in Nigeria opnieuw een leven kunt opbouwen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, houden de redenen voor uw vlucht geen verband met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de motiveringsplicht (wet van 15 december 1980) evenals de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de stelling van de commissaris-generaal dat verzoekers problemen louter van gemeenrechtelijke en privaatrechtelijke aard zijn, betoogt verzoeker dat hij niet enkel een probleem had met de dorpsbewoners van Ntoji maar ook met de autoriteiten van zijn dorp, meer bepaald met de ouderlingen, de juju en de leider van het dorp. Verzoeker stelt dat zijn probleem derhalve niet louter van privaatrechtelijke aard is. Hij merkt op dat hij bovendien werd vervolgd wegens religieuze redenen, namelijk het niet willen uitoefenen van een priesterambt. Verzoeker benadrukt dat zijn problemen dus wel degelijk verband houden met het vluchtelingenverdrag.

Waar de commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij in Nigeria geen beroep kon doen op bescherming, poneert verzoeker dat het voor hem onmogelijk was om enige bescherming te vinden. Hij had namelijk niet alleen last met de dorpsbewoners, maar ook met de autoriteiten. Verzoeker stelt dat de politie evenzeer behoort tot de autoriteiten waar hij voor vreesde zodat naar de politie gaan geen optie was.

Omtrent het intern vluchtalternatief voert verzoeker aan dat hij heeft verklaard dat hij enkel zijn moeder en zus heeft en dat hij niet weet waar ze zijn. Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker "nochtans" eerder heeft verklaard dat hij sinds 2000 geen contact meer had met zijn moeder en zus, merkt verzoeker op dat het gebruik van het woord "nochtans" een tegenstelling impliceert en hij niet begrijpt wat er tegenstrijdig is aan zijn verklaring. Verzoeker stelt dat hij na het overlijden van zijn vader inderdaad ergens anders werk gevonden heeft, maar dit was voordat zijn problemen begonnen. Hij betoogt dat zijn stelling dat hij sindsdien nergens meer terecht kan juist is en dat het feit dat hij wel een nieuw leven kon opbouwen na zijn vaders dood irrelevant is.

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoeker geen begin van bewijs bijbracht inzake identiteit en reisweg een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid, benadrukt verzoeker dat zijn vluchtverhaal correct is. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet uitlegt hoe men uit een gebrek aan bewijs van zijn identiteit en reisweg kan afleiden dat het asielrelaas ten gronde niet waar is. Hij voert aan dat dit een gebrek is in de motivering en dat het uiterst onredelijk is om deze reden op te nemen in de motivering. Verzoeker stelt dat het feit dat hij geen vliegtuigtickets kon voorleggen niet abnormaal is vermits deze geen enkel verder nut hebben na de vliegreis en hij niet kon weten dat de asielinstanties in België daar zoveel belang aan hechten.

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt, zoals door de commissaris-generaal terecht wordt vastgesteld, geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd wat betreft de omstandigheden van het conflict met de dorpsbewoners. Zo verklaarde hij in de 'vragenlijst' dat hij veertien dagen tijd kreeg om te beslissen of hij priester zou worden (administratief dossier, stuk 10). Op het Commissariaat-generaal stelde hij evenwel dat de juju van het dorp veertien dagen tijd kreeg om te oordelen of hij de waarheid sprak en dat hij zelf drie dagen tijd kreeg om te beslissen of hij priester zou worden (administratief dossier, stuk 3, p. 8). Deze incoherentie omtrent een essentieel onderdeel van zijn relaas ondermijnt derhalve de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betreffende zijn problemen met de dorpsbewoners van Ntoji.

Verzoeker heeft voorts vage verklaringen afgelegd naar aanleiding van de vraag of hij naar de politie ging om klacht neer te leggen nadat hij overvallen werd op de markt. Zo stelde hij *"Het was op de expressweg dat het gebeurde. Daar is geen politie"* (*ibid.*, p.7). Gevraagd of hij nadien klacht neerlegde in een dorp of een stad tracht verzoeker eerst de vraag te ontwijken om vervolgens, na herhaling van de vraag, te bevestigen dat hij de overval nooit aangaf bij de politie (*ibid.*, p. 7).

Verzoeker legde eveneens vage verklaringen af omtrent de stappen die hij ondernam om het conflict met de dorpsbewoners op te lossen. Zo verklaarde verzoeker dat zijn vader zelfmoord pleegde op 26 oktober 2007 omdat hij niet wilde dat verzoeker priester van het schrijn Obatala van Ntoji zou worden (*ibid.*, p. 3), terwijl hij ondanks de drastische daad van zijn vader alsnog naar het betreffende dorp is teruggekeerd met D. (*ibid.*, p.7-8). Vervolgens gevraagd of hij ingevolge zijn problemen met de dorpsbewoners niet probeerde om uit het dorp te ontsnappen, verklaarde verzoeker dat hij geen plaats had om heen te gaan en niet naar de buurdorpen kon gaan omdat die mensen zijn familie niet zijn en hem zouden terugsturen (*ibid.*, p. 8). Op de vraag of hij naar de politie ging om klacht neer te leggen, gaf verzoeker vaag aan dat hij na zijn ontsnapping een lift kreeg op de expressweg en dat je daar niet weg kunt (*ibid.*, p.10). Gevraagd of hij de chauffeur niet vroeg hem af te zetten bij een politiekantoor, gaf verzoeker aanvankelijk ontwijkend aan dat hij hem naar de kerk bracht en stelde vervolgens, na herhaling van de vraag, dat hij er niet aan dacht (*ibid.*, p. 10). Op de vraag of hij aan de pastoor van de kerk vroeg hem naar de politie te brengen, repliceerde verzoeker *"Neen"* (*ibid.*, p. 10). Verder gevraagd waarom hij niet naar de politie ging als hij daadwerkelijk vreesde gedood te worden, verklaarde verzoeker *"Nigeria is zo niet. Er is veel corruptie. Dat hoor je op de radio, want ik was nooit in een politiekantoor. Ik ken nergens anders mensen in Nigeria"* (*ibid.*, p. 10).

De commissaris-generaal oordeelt dan ook op goede grond dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in eerste instantie tot de eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput.

Verzoekers louter algemene bewering dat de politie evenzeer tot de autoriteiten behoort waar hij voor vreesde, is niet afdoende om de voormelde concrete vaststellingen te ontcrachten.

Terecht merkt de commissaris-generaal op dat van verzoeker, indien zijn asielrelaas al aan de realiteit beantwoordt, kan worden verwacht dat hij elders in Nigeria een leven kan opbouwen. Te meer daar verzoeker na de dood van zijn vader in 2007 werk vond in Ikorodu, een dorp op anderhalf uur van Ntoji. Waar verzoeker aanvoert dat hij inderdaad na het overlijden van zijn vader ergens anders werk

gevonden heeft, maar dat dit was voordat zijn problemen begonnen en hij sindsdien nergens meer terecht kan, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij in heel Nigeria problemen zou ondervinden met de dorpsbewoners en hij aldus zijn problemen niet kan oplossen door zich elders in Nigeria te vestigen.

Gelet op het voorgaande heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert geen middel aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de *sub* 2.2.2. gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.5. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS